

РЕШЕНИЕ

№ 1529

гр. София, 09.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 11.02.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Атанас Николов

при участието на секретаря Албена Илиева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **12607** по описа за **2021** година докладвано от съдия Петя Стоилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от АПК, вр. чл.63в от ЗАНН.

Образувано е по две касационни жалби, съответно от [фирма] и от Председателя на Държавна агенция "Национална сигурност" против Решение № 20173147 от 17.08.2021 г. на Софийски районен съд, НО, 115-ти състав постановено по НАХД № 12732/2020 г. С решението е изменено Наказателно постановление № 38-61/25.08.2020 г. на Председателя на Държавна агенция "Национална сигурност", с което на основание чл.116, ал.3, т.3 от Закона за мерките срещу изпирането на пари на дружеството-касатор е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 20 000 лева за нарушение на чл.54, ал.7, изречение първо, вр. чл.53, ал.1 и чл.15, ал.1 от ЗМИП като на основание чл.116, ал.1, т.3 от същия закон е намален размера на наложената санкция от 20 000 лева на 5 000 лева.

От страна на дружеството - касатор са релевирани оплаквания за неправилно приложение на материалния закон и съществено нарушение на процесуалните правила при постановяване на решението – касационни основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК. Счита, че независимо от константната съдебна практика от СРС не са отчетени допуснатите при съставянето на АУАН и НП нарушения на разпоредбите на чл.42, ал.1, т.3 и чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН. Оспорва възприетата правна рамка по повдигане и налагане на наказанието. Излага съображения за наличието на предпоставки за освобождаване от административнонаказателна отговорност поради

маловажност на случая. В съдебно заседание дружеството се представлява от упълномощен адвокат, който поддържа жалбата на изложените в нея основания. Заявена е претенция за присъждане на направените разноски за адвокатско възнаграждение.

От страна на процесуалния представител на втория касатор са наведени доводи за неправилност и необоснованост на атакуваното решение - касационни основания по смисъла на чл.348, ал.1, т.1 и т.3 от НК. Излага подробни съображения в подкрепа на горното и пледира за отмяна на атакуваното решение и потвърждаване на наказателното постановление като правилно и законосъобразно. Представя писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение, с което моли съда да остави в сила решението на СРС.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, Х. касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл.218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационните жалби са допустими. Подадени са от лица, легитимирани да обжалват, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законово установения за това преклузивен 14-дневен срок. Разгледани по същество, всяка от тях е неоснователна.

Касационният контрол на оспореното съдебно решение, осъществяван от АССГ, е ограничен от въведените с жалбите основания с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд. Софийският районен съд е приел от фактическа страна, че при извършена във връзка със заповед рег. № ФР-9-75 от 13.11.2019 г. на директора на С. “Финансово разузнаване“ при ДАНС проверка на [фирма] е установено, че на 22.04.2019 г. в [населено място] между дружеството и [фирма], чрез законния представител О. К. С. – К. е сключен застрахователен договор с полица № Б 114/19 от 22.04.2019 г. за групова рисков застраховка „Живот“, като във връзка с идентификацията на законния представител дружеството не е изискала официален документ за самоличност и не е снето копие от него.

[фирма] е застрахователно и презастрахователно дружество, извършващо дейност на територията на Република България и е задължено лице по чл.4, т.5 от ЗМИП.

Въз основа на писмените и гласни доказателства е установено, че във връзка със сключването на конкретната застраховка е било снето копие от личната карта, но не на О. К. С.-К., а на К. И. С.. За последния е установено, че липсва каквато и да е свързаност с [фирма]. Въз основа на това е приет изводът, че по досието фигурира копие от лична карта и очевидно е идентифицирана самоличност, но не на надлежен законен представител съобразно вписването в Търговския регистър, каквото е изискването на ЗМИП. На [фирма] бил съставен АУАН за нарушение на чл.53, ал.1 вр. чл.15, ал.1 ЗМИП. Административно-наказващият орган е възприел изцяло фактическите констатации по акта и нарушените разпоредби, поради което на 25.08.2020г. е издал обжалваното пред СРС Наказателно постановление, с което на основание чл.116, ал.3, т.3 от ЗМИП е наложил на [фирма] имуществена санкция в размер на 20 000 лева.

В хода на проверката служителите на ДАНС са констатирани още пет нарушения от

същия вид в досиета на клиенти на дружеството, извършени на дати 22.04.2019г., 01.05.2019г., 02.05.2019г. /2 деяния/, 30.05.2019г. и 09.08.2019г. като процесното се явява първо по хронология. Съответно са съставили общо шест броя АУАН, въз основа на които са издадени наказателни постановления. Във всички от тях актосъставителят и наказващият орган са приели, че застрахователят е извършил повече от пет нарушения на разпоредбата на чл.54, ал.7, изр.1, вр. чл.53, ал.1 от ЗМИП в рамките на една година, поради което е налице системност по смисъла на § 1, т.15 от ДР на ЗМИП, наказуема по чл.116, ал.3, т.3 от ЗМИП.

При така установената фактическа обстановка въззивният съд е приел, че в действителност е налице извършено нарушение на чл.53, ал.1 вр. чл.15, ал.1 ЗМИП, но не са налице предпоставките за приложение на чл.116, ал.3, т.3 от ЗМИП. Съдът е намерил, че като е наложил наказание, прилагайки санкционната норма за системност в конкретния случай, АНО е допуснал процесуално нарушение. Съобразявайки последната констатация с посочения по-горе извод, СРС изменя НП в частта досежно наказанието и постановява административно наказание по чл.116, ал.1, т.3 от ЗМИП. В тази връзка на [фирма] е определена имуществена санкция в размер на 5 000 лева – минимално предвидения в санкционната разпоредбата.

При така установените факти от значение за спора, съдът приема от правна страна следното:

Обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно постановено при спазване на процесуалните правила и материалния закон.

Съдът приема, че визираното в НП деяние е осъществено от дружеството-касатор, като този извод се подкрепя напълно от събраните по делото писмени и гласни доказателства. Нарушени са разпоредбите на чл. 54, ал.7, изречение първо, вр. чл.53, ал.1 и чл.15, ал.1 от ЗМИП. Съгласно цитираните норми, по отношение на законните представители на клиент - юридическо лице или друго правно образувание, пълномощниците и другите физически лица, които подлежат на идентифициране, във връзка с идентификацията на клиент, се извършва чрез представяне на документ за самоличност и снемане на копие от него. Безспорно е, че в процесното застрахователно досие не се съдържа копие от официалния документ за самоличност на О. К. С.-К., нито пък е идентифицирана в представената застрахователна полица, в която липсват вписани данни от личната карта.

При проверката на обжалваното постановление съдът е констатирал несъответствието между фактически описаното нарушение, изразяващо се в неидентификация на клиент на 22.04.2019г. и субсумирането на така описаната фактология от тази конкретна дата, като системно такова под приложената административно-наказателна разпоредба на чл.116, ал.3, т.3 от ЗМИП, касаеща системни нарушения. Неправилно в акта фактически е описано едно нарушение, засягащо една дата като време на осъществяване с наложена санкция за системност, въпреки че останалите пет нарушенията не са констатирани като самостоятелни деяния, а са съотнесени като обща деятелност по смисъла на § 1, т.15 от ДР на ЗМИП. Съгласно § 1, т.15 от Допълнителните разпоредби на ЗМИП, системно нарушение е налице, когато са извършени пет или повече административни нарушения на този закон или на Правилника за прилагането му от същия вид в рамките на една година. Ал.2 на чл.116 от ЗМИП санкционира повторните случаи, т. е. извършени след влязло в сила наказателно постановление за същото по вид нарушение, докато от хронологичното и граматическо тълкуване на нормата на чл.116, ал.3, т.3 от ЗМИП е изводимо, че за да

се определи едно нарушение за системно, е необходимо преди извършването му да са осъществени поне още четири нарушения от същия вид в рамките на същата година, без да е необходимо те да са установени с влезли в сила наказателни постановления. В конкретния случай са установени общо шест извършени нарушения в рамките на една година като нарушението, предмет на настоящото дело, е първо. Правилна е констатацията в атакуваното съдебно решение, че за да се приеме, че е налице системност, актосъставителят е следвало да състави един АУАН, в който да опише всички шест нарушения, които са открити в хода на проверката, а административно-наказващият орган да издаде едно наказателно постановление и с него да наложи едно наказание - за системност, прилагайки именно санкционната норма на чл.116, ал.3, т.3 от ЗМИП. Правната рамка на чл.116, ал.3 от ЗМИП, под която е ангажирана административно-наказателната отговорност, се явява неправилна по съображение, че няма обвинение за другите пет случая от системната дейност, заедно с описаното нарушение от дата 22.04.2019г., респективно наложеното наказание е несъответно. Предвид изложеното, неоснователно е възражението в касационната жалба на Председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“. В този смисъл за всяко от нарушенията по всичките шест акта и наказателни постановления следва да се наложат отделни санкции по чл.116, ал.1, т.3 от ЗМИП.

На следващо място касационният състав счита, че извършеното нарушение не е маловажно, тъй като се касае за регулиране на обществени отношения, гарантиращи прилагането на мерките за превенция за използването на финансовата система за целите на изпирането на пари. Регулират се и отношенията, свързани с гражданскоправния оборот, при сключването на сделки между гражданскоправни субекти, какъвто е процесният случай. С оглед обществената опасност на нарушението, засягащо норми, гарантиращи отношенията между частноправните субекти, но и такива от публичен ред и предвид, че същото не се отличава съществено от другите случаи на нарушения от същия вид, не следва да бъде приложена разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН. Напълно обосновано, съгласно чл. 12 от ЗАНН въз основа на приобщените към административнонаказателната преписка документи, релевантни към спора, СРС е наложил административното наказание по чл.116, ал.1, т.3 от ЗМИП в минимален размер.

Доколкото направените от Софийски районен съд изводи съответстват на фактическата обстановка и не са налице основанията по чл.348 от Наказателно-процесуалния кодекс, то съдът констатира, че двете касационни жалби следва да бъдат отхвърлени като неоснователни, а постановеното съдебно решение оставено в сила. В този случай разноски не се дължат.

Воден от гореизложеното и на осн. чл.221, ал.2, пр.2 от АПК, във вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София - град, X. касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20173147 от 17.08.2020 г. на Софийски районен съд, НО, 115-ти състав, по НАХД № 12732/2020 г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

